

JOHN VERDON

NO OBRIS
ELS ULLS

EDICIÓ
LIMITADA
6,95€

labutxaca

John Verdon

No obris els ulls

Traducció de Mercè Santaulària i Esther Roig

Proa
Barcelona

Títol original: *Shut your eyes tight*

© John Verdon, 2011

La primera edició en català d'aquesta obra es va publicar
a Proa l'any 2011

Primera edició en aquest segell: maig del 2016

© de la traducció: Esther Roig i Mercè Santaulària, 2011

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.,
labutxaca

Fotocomposició: Víctor Igual

Impressió: Liberdúplex

DIPÒSIT LEGAL: B. 6.230-2016

ISBN: 978-84-16600-01-4

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de
l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació
pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa
a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro
(Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

Vida al camp

En l'atmosfera d'aquell matí de setembre planava una quietud com la que hi deu haver a les entranyes d'un submarí que llisca amb els motors apagats per burlar els aparells d'escolta de l'enemic. Tot el paisatge estava immobilitzat sota la grapa invisible d'una gran calma, la calma d'abans de la tempesta, una calma tan profunda i imprevisible com l'oceà.

L'estiu havia transcorregut inusualment apagat, ja que una lleu sequera havia xuclat la vida de l'herba i els arbres. Les fulles estaven perdent el verd i s'escolaven cap al marronós, i, a més, havien començat a caure silenciosament de les branques dels aurons i els fajos. Les possibilitats de presenciar una tardor acolorida eren, doncs, ben minses.

En Dave Gurney era davant la porta vidriera de la seva cuina d'estil rústic, i observava el jardí i la franja de gespa tallada que separava la casa del prat descurat que baixava fins a l'estany i el graner vermell. Se sentia una mica inquiet i descentrat, i la seva atenció s'aturava ara en la zona dels espàrrecs que hi havia al fons del jardí, ara en el petit bulldòzer groc aparcad al costat del graner. Va fer uns quants glops amb poc entusiasme al seu cafè matinal, que l'aire eixut començava a refredar.

Adobar o no adobar, ve't aquí la qüestió esparreguera. O, en tot cas, era la primera qüestió. Si resultava que la resposta era «sí», aleshores sorgia una segona pregunta: adob a granel o empaquetat? El fertilitzant era, tal com s'havia informat en diverses pàgines web que li havia recomanat la Madeleine, la clau de l'èxit amb els espàrrecs. Però ara no li quedava gaire clar si havia de complementar l'adob que havia subministrat la primavera anterior amb una altra dosi.

Durant els dos anys que feia que s'havien instal·lat a les Catskills, havia provat, si més no en certa mesura, d'involucrar-se en aquelles qüestions de cura de la casa i el jardí en què la Madeleine s'havia

submergit amb un entusiasme immediat. Però els esforços esmerçats es veien sempre rosegats pels inquietants tèrmits del rau-rau del comprador, un remordiment que responia no pas a l'adquisició d'aquella casa en concret, envoltada de vint hectàrees idíl·liques —encara considerava que era una bona inversió—, sinó a la decisió subjacent de canviar de vida que implicava deixar el Departament de Policia de Nova York i agafar la jubilació als quaranta-sis anys. La qüestió més empipadora era si havia entregat massa aviat la seva placa d'inspector en primer grau a canvi de les obligacions hortícoles d'un aspirant a hisendat.

Alguns esdeveniments poc prometedors així ho insinuaven. Des que s'havien traslladat al seu paradís bucòlic, de tant en tant tenia un tic a la parpella esquerra. Havia començat a fumar esporàdicament altra vegada després de quinze anys d'abstinència, cosa que a ell el disgustava i a la Madeleine l'angoixava. I, és clar, hi havia l'evidència que no es podia negar: la decisió d'implicar-se fins al coll la tardor anterior, quan feia un any que representava que s'havia retirat, en l'esgarrifós cas d'assassinat Mellery.

Li havia anat de poc sobreviure a aquella experiència; fins i tot havia posat en perill la Madeleine en el transcurs dels fets. I, a causa de la clarividència que sovint proporciona una trobada de tu a tu amb la mort, durant un temps s'havia sentit motivat a lliurar-se plenament als plaers simples de la seva nova vida rural. Però es produeix una cosa ben curiosa pel que fa a la imatge nítida que tens de la manera com hauries de viure la vida. Si no t'hi mantens ferm amb convicció cada dia, la visió s'esvaeix de seguida. Un moment de gràcia només és un moment de gràcia. Si no l'adoptem, ben aviat es converteix en una mena de fantasma, en una pàl·lida imatge que es desdibuixa i que se'ns escapa com el record d'un somni, que s'esborra fins que finalment ja no és res més que una nota discordant en la música de fons de la nostra vida.

En Gurney havia descobert, però, que el fet d'entendre aquest procés no proporciona la clau màgica per capgirar-lo, amb el resultat que la millor actitud amb què es podia enfrontar a aquella vida tan bucòlica era una mena de desgana. Era una actitud que li impedia sintonitzar amb la seva dona. També el feia plantejar-se si les persones podien arribar a canviar mai, o, més concretament, si ell canvia-

ria mai. En els seus moments més foscos, se sentia abatut per la rigidesa artrítica de la seva manera de pensar o, potser en un sentit més profund, per la seva manera de ser.

La qüestió del bulldòzer n'era un bon exemple. N'havia comprat un de petit, vell i de segona mà feia sis mesos, i havia assegurat a la Madeleine que era un estri pràctic i adequat per a aquella propietat de vint hectàrees de bosc i prats i el camí de terra de mig quilòmetre. En Gurney el va veure com el mitjà per fer els treballs de jardineria i de millora de l'entorn, com una eina bona i útil. Ella, però, ja el va considerar de bon començament no pas el vehicle que prometia involucrar més el seu marit en aquella nova vida, sinó un símbol sorollós i que ho empudegava tot de gasoil de la insatisfacció d'ell, del seu descontentament amb l'entorn, de la seva infelicitat derivada del trasllat de la ciutat a les muntanyes, de la seva mania obsessiva per fer encabir un nou món inacceptable dins els paràmetres del seu cervell. Ella només va mostrar la seva objecció una sola vegada, i de manera breu, quan li va dir: «Per què no proves d'acceptar que tot això que ens envolta és un regal, un do increïblement bell, i deixes d'intentar arreglar-ho?».

Allà dret, davant de la vidriera de la cuina, mentre recordava amb inquietud el comentari de la Madeleine, mentre sentia dins l'orella del pensament aquell to lleugerament exasperat, la veu real de la seva dona va aparèixer darrere seu.

—Hi ha cap possibilitat que donis un cop d'ull als frens de la meva bicicleta abans de demà?

—Ja t'he dit que ho faria.

Va tornar a fer un glop al cafè i li va produir una esgarripança. Era desagradablement fred. Va dirigir la mirada al rellotge de paret de sobre l'aparador de pi. Encara li quedava ben bé una hora abans no hagués de sortir a impartir una d'aquelles classes que de tant en tant feia a l'acadèmia de policia estatal d'Albany.

—Hauries de venir amb mi un dia d'aquests —va dir ella, tot i que se li acabava d'ocórrer la idea.

—Ja vindré —va contestar.

Era la resposta habitual a les propostes periòdiques que li feia ella perquè l'acompanyés a voltar en bicicleta per les ondulades terres de cultiu i boscos que s'estenien per bona part de les Catskills occiden-

tals. Es va tombar cap a la Madeleine. Era a l'entrada del menjador i duia unes malles velles, una dessuadora ampla i una gorra de beisbol tacada de pintura. De sobte, en Gurney no va poder evitar un somriure.

—Què? —va preguntar ella, inclinant el cap.

—Res.

De vegades, la presència de la Madeleine era tan sobtadament encisadora que li buidava la ment de tot pensament enrevessat i negatiu. Ella era d'aquella mena de criatures tan poc comunes: una dona molt guapa que no semblava donar gens d'importància al seu aspecte. La Madeleine se li va apropar i es va quedar al seu costat, contemplant la natura.

—El cérvol ha passat per la menjadora dels ocells —va dir, en un to més de diversió que no pas d'empipament.

Les tres menjadores per als pinsans que penjaven en uns suports distribuïts per la gespa estaven completament torçats i fora del seu lloc. Mirant-se'ls, en Gurney es va adonar que compartia, si més no fins a un cert punt, els sentiments benèvols de la Madeleine cap al cérvol i les destrosses menors que pogués ocasionar. Cosa ben estranya, ja que els seus sentiments eren completament diferents dels d'ella pel que feia a les espoliacions dels esquirols, que fins i tot en aquells moments estaven endrapant les llavors que el cérvol havia estat incapaç d'extreure del fons de les menjadores. Esvalotats, ràpids, agressius en els moviments, semblaven esperonats per una fam rosegadora obsessiva, un desig intens i avariciós de consumir tota engruna de menjar disponible.

A en Gurney se li va esborrar el somriure mentre els observava amb un lleu neguit. En els moments en què podia pensar amb més objectivitat, sospitava que aquell neguit s'estava convertint en la seva reacció reflexiva a massa coses. Un neguit que sorgia de les esquerdes del seu matrimoni i que alhora les eixamplava. La Madeleine diria que els esquirols eren fascinants, llestos, hàbils, amb una energia i determinació impressionants. Ella semblava adorar-los de la mateixa manera que adorava la majoria de coses en aquesta vida. Ell, en canvi, els volia engegar un tret.

Bé, no engegar-los un tret exactament, no pas matar-los ni mutilar-los, però potser sí disparar-los amb una pistola d'aire comprimit

per foragitar-los de les menjadores dels pinsans i fer-los fugir cap al bosc, on els pertocava. Matar no era una solució que l'hagués atret mai. Durant tots els anys que va estar al Departament de Policia de Nova York, en tots els anys que va ser inspector d'homicidis, durant els vint-i-cinc anys que es va haver d'enfrontar amb homes violents en una ciutat violenta, mai no va desenfundar l'arma, i amb prou feines la va tocar fora del camp de tir. I no tenia pas ganes de començar ara. Fos el que fos el que l'havia dut a l'àmbit policial, el que el va mantenir tants anys casat amb la feina, de ben segur que no va ser l'atracció de les armes o la solució aparentment senzilla que ofereixen.

Es va adonar que la Madeleine se'l mirava amb aquella expressió inquisitiva, de curiositat, tan seva. Potser havia copsat, per la tibantor de les mandíbules, el que pensava ell dels esquirols. Com a resposta a l'aparent clarividència d'ella, en Gurney va voler dir alguna cosa que justificués tanta hostilitat per les rates de cua esponjosa, però just aleshores va sonar el telèfon. De fet, van sonar dos telèfons a l'uníson: el telèfon fix de l'estudi i el seu mòbil, que era a l'aparador de la cuina. La Madeleine es va dirigir a l'estudi. En Gurney va contestar al mòbil.

La núvia esquarterada

En Jack Hardwick era brusc i un cínic desagradable d'ulls vidriosos que bevia massa i considerava que gairebé tot en aquesta vida era un acudit amarg. Tenia pocs admiradors entusiastes i no inspirava confiança fàcilment. En Gurney estava convençut que si se suprimissin tots els motius d'en Hardwick que eren qüestionables, no n'hi quedaria cap.

Però en Gurney també el considerava un dels inspectors més intel·ligents i perspicaços amb qui havia treballat mai. De manera que quan es va acostar el telèfon a l'orella i va sentir aquella inconfusible veu regallosa, va tenir sentiments contradictoris.

—Davey, nano!

En Gurney va fer mala cara. No li agradava que li diguessin d'aquella manera, i suposava que devia ser la raó exacta per la qual en Hardwick havia triat aquell sobrenom.

—En què et puc ajudar, Jack?

La riallada retronadora de l'home va sonar tan irritant i gratuïta com sempre.

—Quan treballàvem en el cas Mellery, sempre fanfarronejaves que et llevaves com les gallines. He pensat que podia trucar per comprovar si és cert.

Abans que en Hardwick es dignés a entrar en matèria, sempre calia suportar una ració de bromes.

—Què vols, Jack?

—Que tens gallines vives de veritat a la teva granja, corrent amunt i avall, cloquejant i cagant, o això de «com les gallines» és una dita habitual a pagès?

—Què vols, Jack?

—Per què collons hauria de voler res? Que potser un vell amic no pot trucar a un altre vell amic per pura amistat?

—Estalvia't la parida aquesta dels vells amics, Jack, i digue'm per què m'has trucat.

I una altra vegada, aquell bram de rialla.

—Quanta fredor, Gurney; quanta fredor.

—Mira, encara no m'he pres la segona tassa de cafè. Si no vas directament al gra d'aquí a cinc segons, penjo. Cinc... quatre... tres... dos... un...

—Núvia de l'alta societat liquidada en el seu propi casament. He pensat que et podia interessar.

—I per què m'havia d'interessar, això?

—Merda, com pot ser que un inspector d'homicidis de primera no hi estigui interessat? He dit «liquidada», potser? Hauria d'haver dit «esquarterada». L'arma del crim era un matxet.

—L'inspector de primera està retirat.

Es va sentir un bramul eixordador i durador.

—No és cap broma, Jack. Estic retirat de debò.

—Tan retirat com quan et vas llançar a resoldre el cas Mellery?

—Allò va ser un fet puntual.

—No em diguis...

—Mira, Jack... —En Gurney començava a perdre la paciència.

—Molt bé. Estàs retirat. Ja ho he entès. Ara dóna'm dos minuts per explicar-te les possibilitats del cas.

—Jack, per l'amor de Déu...

—Dos minuts de merda. Dos. Hòstia, tan enfeinat estàs amb les pilotes de golf que et van regalar per a la jubilació que no pots dedicar ni dos minuts al teu antic company?

La imatge va activar el tic de la parpella d'en Gurney.

—No hem estat mai companys.

—Com collons ho pots dir, això?

—Vam treballar en un parell de casos. No érem companys.

Per ser del tot franc, en Gurney havia d'admetre que en Hardwick i ell sí que tenien, com a mínim en un sentit, una relació única. Feia deu anys, mentre treballaven en jurisdiccions a quilòmetres de distància en aspectes diferents del mateix cas d'assassinat, havien descobert meitats coincidents del cos esquarterat de la víctima. Aquesta mena de serendipitat en la investigació pot forjar un lligam, potser estrany, però molt fort.

En Hardwick va abaixar el to de veu fins a acostar-lo al registre commovedor i sincer.

—Em dónes els dos minuts o no me'ls dónes?

En Gurney va afliuixar.

—Endavant.

En Hardwick va recuperar de cop el seu estil oratori característic de pregoner de fira ambulat amb càncer de gargamella.

—Com que no hi ha cap mena de dubte que ets un home molt ocupat, aniré directe al gra. Et vull fer un favor immens. —Va fer una pausa.— Ets aquí, encara?

—Parla més de pressa.

—Cabré desagraït! Molt bé, això és el que tinc per a tu. Fa quatre mesos es comet un assassinat espectacular. Una noieteta rica i malcriada es casa amb un psiquiatre cèlebre. Una hora després, durant el banquet de noces a la luxosa propietat del psiquiatre, el dement del seu jardiner decapita la noia amb un matxet i fuig.

En Gurney recordava vagament haver llegit un parell de titulars sensacionalistes temps enrere que segurament tenien a veure amb aquell cas: «La felicitat es banya de sang» i «La núvia esquarterada». Va esperar que en Hardwick continués. Però l'home va estossegar d'una manera tan desagradable que en Gurney es va haver d'apartar l'aparell de l'orella.

Finalment, en Hardwick va tornar a preguntar:

—Que hi ets, encara?

—Sí.

—Calles com un mort. Hauries de fer sorollets com ara *bip-bip* cada deu segons, perquè els altres sàpiguen que encara ets viu.

—Jack, es pot saber per què em truques?

—T'estic oferint el cas de la teva vida.

—Ja no sóc poli. No té cap sentit, això que dius.

—Potser és que amb l'edat ja sordeges. Quants en tens, quaranta-vuit o vuitanta-vuit? Escolta'm bé. Aquí ve la teca de la història. La filla d'un dels neurocirurgians més rics del món es casa amb un controvertit i reconegut psiquiatre, un psiquiatre que ha aparegut al programa de l'Oprah, per favor. Una hora després, enmig de dos-cents convidats, la noia es fica a la caseta del jardiner. Ella ha begut una mica, vol que el jardiner també participi en el brindis nupcial. Com

que ella no en surt, el que s'acaba de convertir en el seu marit hi envia algú perquè la vagi a buscar, però la porta de la caseta està tancada i ella no contesta. Aleshores hi va el marit, el cèlebre doctor Scott Ashton, que clava cops a la porta i crida la seva dona. Cap resposta. Aconsegueix una clau, obre la porta i a dins es troba la noia asseguda, amb el vestit de núvia i el cap amputat. La finestra del darrere de la caseta està oberta, però no hi ha ni rastre del jardiner. De seguida, arriben a l'escenari del crim tots els polis del comtat. Per si de cas encara no ho has captat, es tracta de gent molt important. El cas ens cau a nosaltres, al Departament d'Investigació Criminal, especialment me l'encolomen a mi. Comença fàcil: s'ha de trobar el jardiner sonat. Després la cosa es complica. No es tracta d'un jardiner normal. El reconegut doctor Ashton l'havia acollit sota la seva protecció, per dir-ho així. L'Hector Flores, així es diu el jardiner, era un jornaler mexicà indocumentat. L'Ashton el lloga i de seguida s'adona que l'home és intel·ligent, molt intel·ligent, o sigui que el comença a posar a prova, a posar-li reptes, a educar-lo. En el transcurs de dos o tres anys, l'Hector es converteix més en el protegit del doctor que en el seu recollidor de fulles. Gairebé un membre de la família. Sembla que amb el nou estatus, fins i tot va tenir una aventura amb la dona d'un dels veïns de l'Ashton. Un personatge molt interessant, el Señor Flores. Després de l'assassinat, desapareix de la faç de la Terra, juntament amb la dona del veí. L'última pista concreta de l'Hector és el matxet ensangonat que va abandonar a uns cent trenta metres bosc endins.

—I on va acabar, tot això?

—Enlloc.

—Què vols dir?

—El meu excepcional capità tenia la seva pròpia visió del cas. El deus recordar, en Rod Rodriguez.

En Gurney el va recordar amb una esgarrifança. Ara feia un any, sis mesos abans de l'assassinat que descrivia en Hardwick, en Gurney havia participat de manera semioficial en una investigació dirigida per una unitat del Departament d'Investigació Criminal de la policia de l'estat que estava sota el comandament de l'estricta i ambiciós Rodriguez.

—Opinava que havíem d'interrogar tots els mexicans que es trobaven en un radi de trenta quilòmetres del crim i amenaçar-los amb

tota mena de parides fins que un d'ells ens portés fins a l'Hector Flores, i si això no funcionava, haviem d'ampliar el radi a vuitanta quilòmetres. És aquí on volia tots els recursos, el cent per cent.

—I tu no hi vas estar d'acord?

—Hi havia altres vies que valia la pena explorar. És possible que l'Hector no fos el que semblava que era. Tot plegat feia pensar en aquesta direcció.

—I què va passar, doncs?

—Vaig dir a en Rodriguez que era un mentider de merda.

—De debò? —En Gurney va somriure per primera vegada.

—Sí, de debò. O sigui que em van retirar del cas. I el van passar a en Blatt.

—En Blatt?!

Aquell nom feia venir tan mal gust de boca com si mengessis alguna cosa feta malbé. Va recordar l'investigador Arlo Blatt: era l'únic policia del Departament d'Investigació Criminal encara més irritant que en Rodriguez. En Blatt encarnava una actitud que el professor preferit d'en Gurney a la universitat havia descrit feia molt de temps com la «ignorància armada i preparada per a la batalla».

En Hardwick va continuar.

—O sigui que en Blatt va fer exactament el que en Rodriguez li va demanar que fes, i no va aconseguir res. Han passat quatre mesos i avui sabem menys coses que quan vam començar. Però sé el que et preguntes: i això què té a veure amb l'inspector més condecorat en la història del Departament de Policia de Nova York?

—La pregunta m'ha passat pel cap, però no pas amb aquestes mateixes paraules.

—La mare de la núvia no està satisfeta. Sospita que la investigació ha estat un nyap. No confia en el capità Rodriguez i pensa que en Blatt és idiota. Però pensa que tu ets un geni.

—Que pensa què?

—Em va venir a veure la setmana passada, quatre mesos justos després de l'assassinat, per preguntar-me si podia tornar al cas o, si resultava que no ho podia fer, si estaria disposat a treballar-hi sense que ho sabés ningú. Li vaig dir que no era una proposta assenyada, que estava lligat de mans, que ja em trobava en una situació prou fotuda amb el Departament per afegir més llenya al foc. Però casualment em

podia posar en contacte amb l'inspector més condecorat en la història del Departament de Policia de Nova York, acabat de jubilar, però que encara estava ple a vessar d'empenta i vigor, i que estaria més que encantat de proporcionar-li una alternativa a l'enfocament Rodriguez-Blatt. I la cirereta del pastís va ser mostrar-li una còpia d'aquell meravellós article que et va dedicar la revista *New York* després que resolguessis el cas Satanic Santa. Com et van anomenar? Superpoli? La dona es va quedar impressionada.

En Gurney va fer una ganyota. Dins del cap li ballaven diverses possibles respostes, i les unes anul·laven les altres.

En Hardwick semblava encoratjat amb aquell silenci.

—Li encantaria coneixe't. Ei, no t'ho he dit? És per morir-se de guapa, no deu fer gaire que ha passat els quaranta, però sembla que en tingui trenta-dos. I va deixar ben clar que els diners no serien cap problema. Gairebé podries dir tu un preu. De debò, dos-cents dòlars l'hora farien el fet. No és que a tu t'hagi de motivar una cosa tan vulgar com els diners, és clar...

—Parlant de motivacions, quines són les teves?

Els esforços d'en Hardwick per semblar innocent van sonar còmics.

—Assegurar-me que es fa justícia? Ajudar una família que ha viscut un infern? Suposo que perdre un fill deu ser la pitjor cosa del món, no trobes?

En Gurney es va quedar glaçat. Aquell comentari sobre la pèrdua d'un fill encara tenia prou poder per fer-li encongir el cor. Feia més de quinze anys que en Danny, quan tot just n'havia complert quatre, havia baixat de la vorera un moment que en Gurney no el vigilava. Però el dolor més profund, havia descobert, no era una experiència per la qual haves de passar i després podies continuar la teva vida, tal com deia l'estúpid tòpic. La veritat era que tornava a tu en onades successives, onades separades per períodes d'atordiment, períodes d'oblit, períodes de vida normal.

—Que hi ets?

En Gurney va assentir-hi.

—Vull fer tot el que pugui per aquesta gent —va continuar en Hardwick—. A més...

—A més —el va interrompre en Gurney, parlant de pressa, apartant

aquella emoció tan afeblidora—, si m'hi fico, cosa que no tinc cap intenció de fer, en Rodriguez es tornaria boig; m'equivoco? I si resulta que aconsegueixo alguna cosa, alguna novetat, alguna cosa significativa, el faria quedar força malament a ell i en Blatt; m'equivoco? He encertat alguna de les teves pietoses raons?

En Hardwick es va tornar a escurar la gargamella.

—És una manera fotuda de mirar-s'ho. La qüestió és que tenim una mare a qui han arrencat tràgicament la filla i que no està satisfeta amb el desenvolupament de la investigació policial, cosa que puc entendre, perquè l'incompetent de l'Arlo Blatt i el seu equip han fet la guitzia a tots els mexicans del comtat i no han aconseguit gaire cosa més que un pet pudent després d'afartar-se de *tacos*. Està desesperada per trobar un inspector autèntic. Per això poso a la teva disposició aquest ou d'or.

—Fantàstic, Jack, però no estic en el ram dels detectius privats.

—Per l'amor de Déu, Davey; parla amb ella, només. És l'únic que et demano. Parla amb ella. Està sola, és vulnerable, és bonica, i té un munt de pasta. I molt amagat, Davey, molt amagat dins d'aquesta dona, hi ha alguna cosa desenfrenada, salvatge. T'ho garanteixo. T'ho juro!

—Jack, l'última cosa que em convé ara...

—Sí, sí, sí... Estàs feliçment casat, enamorat de la teva dona, bla, bla, bla. Molt bé. Perfecte. I potser tant te fa tenir l'oportunitat de mostrar finalment i de manera definitiva en Rod Rodriguez com l'imbècil rematat que és. Entesos. Però aquest cas és complicat. —Va atorgar a l'última paraula profunditat de significat, la va fer sonar com la més valuosa de totes les característiques.— Té un munt de capes, Davey. És un collons de cebas.

—I què?

—Que tu tens un talent natural per pelar cebes; ets el millor pelador de cebes que ha existit mai.